

AKO SA „ZHROMAŽDIŤ“: LÁSKA

463/2016

www.inky.sk

13. 7. 2016

láska – ako to funguje? – Božia láska k ľuďom – láska v Cirkvi – misionárska láska

Viera i nádej nakoniec vedú k láske, ktorá vytvára opravdivú Trojičnú jednotu. Ako ale láska funguje a prečo?

Majster Eckhardt píše na jednom mieste o láske nás ľudí k Bohu toto: „*Lidé chtějí vidět Boha očima jako vidí krávu, a chtějí milovati Boha jako milují krávu. ... kvůli vlastnímu požitku.*“ A vskutku, mnohí ľudia hovoria: „Ja milujem Boha, lebo On mi veľmi pomáha!“, či podobne. Ale toto nie je láska k Bohu. Toto je stále len sebecko, v ktorom uctievať seba a máme radi všetko, čo nám slúži a prináša prospech: krávu, Boha, jedlo, peniaze,... Skutočná láska k Bohu je o niečom inom a naznačuje ju Klement Alexandrijský, keď hovorí, že: „*miluje všetko to, čo miluje Boh*“ – a teda miluje všetko to, čím Boh je. Miluje Boha kvôli tomu, kým a čím je, bez ohľadu na to, či z toho niečo máme, alebo nie. Tak sv. Terézia Veľká môže povedať, že by milovala Boha aj vtedy, keby bola v Pekle – pretože bez ohľadu na to, či je spasená, alebo zatratená, miluje to, čím Boh je, miluje Boha pre Neho samotného.

Toto je spôsob, akým miluje sám Boh v Trojici. Predstavme si to zase tak trochu po ľudsky: Na začiatku je Otec. Otec miluje to, čím sám je, dokonalosť a svätosť, ktorou sa vyznačuje. Túži sa s týmto dobrom deliť – a plodí Syna, do ktorého vkladá všetko to, čím je On sám. A potom hľadá na Syna, vidí v ňom všetko to, čo sám miluje a to je dôvod, prečo Syna miluje, úplne, bezvýhradne a dokonalo, ako vyjadrujú Jeho vlastné slová: „*Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie*“ (Mk 1,11 SSV) – a práve toto zaľúbenie je dôvodom lásky i jej bezpodmienečnosti, pretože nemiluje Syna preto, že by od Neho niečo dostával, či očakával, ale výlučne kvôli tomu, čím Syn je, kvôli Jemu samotnému. A rovnako Syn hľadá na Otca, vidí na Otcovi všetko to, čo miluje sám v sebe a na seba – a teda rovnako úplne a dokonalo miluje Otca, s ktorým je úplne jedno, ako sám svedčí: „*Kto vidí mňa, vidí Otca*“ (Jn 14,9 SSV). Analogicky to platí aj o Duchu Svätom. Výsledkom je potom presne oná *dokonalá jednota lásky*, ktorá je podstatou blaženého Života Trojice: „*Božské osoby si nedelia medzi sebou jediné božstvo, ale každá z nich je celý Boh, „lebo... Otec je to isté, čo Syn, Syn to isté, čo Otec, Otec a Syn sú to isté, čo Duch Svätý*“ (KKC 253) a tak „*Len čo som si v duchu predstavil Jedného, hneď mi zažiarili Traja. Len čo začnem rozlišovať Troch, hneď som privedený k Jednému.*“ (sv. Ján Zlatoústý v KKC 256).

Keď Boh tvorí človeka, tvorí ho „*na náš obraz a podľa našej podoby*“ (Gn 1,26 SSV). Človek je obrazom Boha, Boh do neho vkladá to, čím je aj On sám. A preto Boh miluje človeka, miluje ho opäť nie sebecky – pretože by od človeka niečo očakával, či vyžadoval, ako si to predstavovali o svojich bohoch pohania, napríklad Babylončania, kde bohovia *obťažili človeka robotou, aby si sami od nej mohli odpočinúť*. Boh miluje človeka kvôli človeku samotnému, pretože miluje to, čím človek je: obrazom Jeho samotného, Jeho dokonalosti. Boh nás teda miluje jednou a tou istou *Trojličnou láskou*, akou sú spojení Otec, Syn i Duch Svätý v Trojici.

Možno si teraz povieť: Ale čo hriech? Nepíše Pavol, že: „*Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že ... sme boli zmierení s Bohom smrťou jeho Syna vtedy, keď sme boli nepriateľmi*“ (Rim 5,8-10 SSV)? To na veľkú *podobnosť* s Bohom nevyzerá... Lenže opak je pravdou! Ako inde píše Ján: „*Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás*“ (1 Jn 4,10 SSV). Inými slovami, Bohu je jedno, či Ho milujeme a uctievať, alebo nie. Nemiluje nás pre svoj prospech, aby od nás niečo dostával. Miluje nás kvôli tomu, kým sme – Jeho dokonalým obrazom – a preto nás

úplne rovnako miluje bez ohľadu na to, či my Jeho milujeme, alebo nie, alebo či sme Jeho priateľmi, alebo nepriateľmi, ako píše Pavol. Hriech túto našu podobnosť s Bohom zakryl (ako nejaká maska, obľudný „obal“ *vonkajšieho človeka*¹) – ale ona tu stále je. A kvôli nej a pre ňu nás Boh miluje, kvôli nej a pre ňu nás vykúpil obetou svojho Syna, „*aby ... aj v nás mohol milovať, čo si ... obľúbil vo svojom Synovi*“ (VII. nedeľná prefácia).

Láska teda znamená milovať v tom druhom to, čo sami milujeme. Tak miluje Boh sám v sebe. A toto je „mechanizmus“, ako vzniká aj jednota Cirkvi, ktorá je tou istou *Trojličnou jednotou* na spôsob Boha:

- Milujeme svätosť, dokonalosť, lásku samu i jednotu, ktorú vytvára.
- Preto milujeme Boha „*celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou*“ (Mt 22,37 SSV), pretože všetko toto v sebe Trojica dokonale „stelesňuje“, je plnosťou týchto kvalít a my Ju milujeme čisto a číro kvôli tomu, kým a čím je, kvôli tomu Ju obdivujeme, uctievať, adorujeme...²
- Pretože to všetko milujeme, aj my sami sa usilujeme čo najviac si všetko toto osvojiť, byť svätí, ako je Boh svätý, dokonalí, ako je náš Otec v Nebi dokonalý, milovať, ako On miluje, byť jedno, ako je On jedno...
- Ak nájdeme iného človeka – kresťana – ktorý miluje to isté, čo my milujeme, ktorý žije to isté, čo my žijeme, usiluje o to isté, o čo my usilujeme, je len samozrejme, že si ho zamilujeme. A zamilujeme si ho práve kvôli tomu, čím a kým je. A on si rovnako zamiluje nás. Výsledkom je, že medzi nami vznikne práve ten *trojičný vzťah lásky*, vedúci medzi nami k rovnakej *trojičnej* jednote ako u Boha. A práve toto je Katolícka Cirkev, ľudia, sprvu možno len dvaja-traja, ale zhromaždení láskou a jednotou Otca, Syna a Duchu Svätého. Pretože, ako hovorí Ježiš, „*kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi*“ (Mt 18,20 SSV). A práve toto: spoločenstvo ľudí „v Kristovom Mene“ – čiže milujúcich to, čo Ježiš, žijúcich to, čo Ježiš a usilujúcich o to, čím je Ježiš – zhromaždené a zjednotené v láske ku Kristovi, s Kristom a v Kristovi aj navzájom, je Cirkvou.

- A tak ako u Boha, aj u nás táto láska smeruje aj von, je *misionárskou*, pretože keď hľadáme na ľudí okolo seba, vidíme aj ich tak, ako ich vidí Boh: Božie obrazy, rozumné a slobodné, obdarené Krásou nesmrteľného Boha a povolané k večnej Sláve blaženého Života Trojice. Áno, toto všetko je zakryté hriechom, ohavným a odporným. Ale pod ním toto všetko stále je, pochované a takmer mŕtve, ale je to tam. A to je dôvod, prečo z celej duše nenávidíme hriech – veď zmrzačuje a pošpiňuje Božiu krásu, ktorú sám Boh do týchto ľudí vložil! A súčasne dôvod, prečo týchto ľudí milujeme, bez ohľadu na to, čo robia, či k nám sú dobrí, ľahostajní, či zlí, bez ohľadu na to, či sa javia ako naši priatelia, alebo nepriatelia: pretože v nich vidíme to, čím sú a milujeme to, čím vo vnútri sú: Božie obrazy, plné Božej Krásy³. Tak ako Boh, aj my ich milujeme kvôli tomu, *čím sú*. A presne o tom skutočná láska je.

Váš Inky

¹ porov. úvaha 454

² porov. úvaha 435

³ porov. úvaha 450